

Arrest

nr. 296 699 van 8 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. COPINSCHI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op respectievelijk 17 augustus 2019 en 22 december 2021 en verzoeken respectievelijk op 4 december 2020 en 29 december 2021 om internationale bescherming. Op 20 april 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoeker als ten aanzien van verzoekster, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 27 april 2023 aan verzoeker en verzoekster aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Kazachs staatsburger, afkomstig uit Almaty, Kazachstan. U bent een moslim van Oeigoerse etnische origine. U bent gehuwd met S. M. (O.V. X.XXX.XXX) met wie u vier kinderen heeft, waarvan het jongste, I., in België geboren is, op 08 april 2022.

U was werkzaam als slotenmaker vanuit uw thuisstad Almaty. Op 2 december 2018 werd u door een oude bekende, T., uit de stad Zharkent gevraagd of u bereid was hulp te geven bij het transporteren van een Oeigoer die clandestien uit China was gevlucht. U toonde zich bereid en op 5 december 2018 pikte u dus een u onbekende Oeigoer uit China op in Zherkant en bracht u hem enkele dagen onder in een pand van uw moeder in Almaty, tot de man werd opgepikt door een volgende trafikant die hem het land uit zou leiden. Op 14 februari 2019 voerde u een vergelijkbare tweede opdracht uit. Op 19 april 2019 werd u in de hoedanigheid van slotenmaker gevraagd naar een locatie in Almaty. Ter plekke werd u aangesproken door drie personen die zich voorstelden als politie maar u had sterk de indruk dat deze mensen behoorden tot een speciale overheidsdienst. U werd door hen meegenomen en ernstig geslagen. Daarbij werd u bedreigd en uitgescholden met betrekking tot uw betrokkenheid bij de smokkel van Oeigoeren uit China. U werd onder druk gezet om namen en contactgegevens te geven. Er werd gedreigd dat men u aan de Chinese grens zou achterlaten. U werd onder druk gezet om voortaan als informant op te treden aangaande de smokkel van Oeigoeren. U wekte de schijn toe te geven, omdat u enkel zo weer in vrijheid kon worden gesteld. U werd in vrijheid gesteld met de belofte dat u informatie zou verzamelen. Eénmaal thuis vernietigde u echter uw gsm met simkaart. U bleef in de volgende periode zoveel mogelijk binnenhuis. Echter op 7 juni 2019 kwamen twee van de drie ontvoerders naar uw woning. Ze maanden u aan mee te gaan naar hun voertuig. Daar kreeg u foto's te zien van personen en voertuigen, u herkende echter niets of niemand. Uw vervolgers dreigden ermee uw hele gezin samen met u naar China te deporteren. Op 8 juli 2019 was er op uw thuisadres weer gevraagd naar u maar uw gezin en u waren op dat moment afwezig. Midden juli 2019 bracht u uw gezin onder bij uw schoonmoeder. Op 16 augustus 2019 verkreeg u een Tsjechisch visum en op 17 en 18 augustus 2019 reisde u per vliegtuig naar België. U diende nog geen asielaanvraag in omdat u wilde wachten tot uw gezin u kon vervoegen in België. In januari 2020 had uw vrouw nog van een onbekende de telefonische vraag gekregen waar u was maar na de aanvang van de hele covid19-pandemie hoorde zij niets meer van deze personen. Op 19 oktober 2020 vernam u van uw partner dat zij diezelfde dag opnieuw was gebeld door uw vervolgers. Op 4 december 2020 diende u dan een asielverzoek in bij de bevoegde Belgische instanties. Op 23 april 2021 verliet u België en trok u naar Antalya waar u met uw intussen uit Kazachstan overgekomen gezin een leven wilde opbouwen. Uw kinderen gingen er uiteindelijk naar school. Op 10 september 2021 vernam u van uw neef, die op bezoek was in Turkije, dat er in uw Kazachse thuisregio nog steeds naar u werd gevraagd door onbekenden. Op 18 november 2021, de verjaardag van uw vrouw, kreeg zij een telefonische oproep met de boodschap dat men wist dat jullie in Turkije zaten, dat men jullie overal zou kunnen vinden, en dat u naar Kazachstan diende terug te keren. U besepte dat uw tegenstanders u niet wilden vergeten en besloot dat u met uw gezin verder werk moest maken van een asielaanvraag. Op 5 december 2021 keerden jullie terug naar Kazachstan met de intentie om reistitels te regelen om legaal naar België te reizen. U kreeg via verkorte procedure een nieuw Kazachs paspoort, en kort daarop kregen uw gezinsleden en u Spaanse visa waarmee jullie naar de Europese Unie konden reizen. Op 21 december 2021 verliet u Kazachstan met uw gezin. Op 23 december 2021 kwamen jullie aan in België. Op 29 december 2021 diende uw echtgenote een asielverzoek in, dat gevoegd werd bij uw eigen asielverzoek van 4 december 2020.

Ter staving van jullie asielverzoeken legden uw echtgenote en u volgende bewijsstukken neer: de Kazachse paspoorten van uw echtgenote en u, de geboorteaktes van uw drie oudste kinderen, een huwelijksakte, uw rijbewijs, de Kazachse identiteitskaart van uw echtgenote.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U beweerde enerzijds dat uw kennis van het Russisch niet perfect is, dat het niet uw moedertaal is, en dat het zou kunnen dat u bepaalde gedachten niet mooi zal kunnen formuleren (CGVS, p. 2). Daar staat tegenover dat u bij het indienen van uw asielverzoek het Russisch heeft gekozen als voertaal (bijlage 26 dd.04.12.2020; verklaring betreffende procedure dd.13.01.2021). Bovendien blijkt bij verdere bevraging

op dit punt dat u zelf inschat dat uw kennis van het Russisch volstaat om uw asielmotieven uiteen te zetten. U beschrijft uw vaardigheid in de Russische taal in termen van het 'dagelijks Russisch' in tegenstelling tot literair Russisch of wetenschappelijk vakjargon. Het spreekt voor zich dat er geen literair Russisch of wetenschappelijk vakjargon vereist is om adequaat te kunnen deelnemen aan de asielprocedure. Daarbij bleek nergens tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS dat u door een gebrekkige taalkennis zou zijn gehinderd in het verwoorden van uw asielmotieven of persoonsgegevens. Tenslotte gaf u op het einde van uw persoonlijk onderhoud aan de tolk goed te hebben begrepen en dat u voldoende in de gelegenheid bent geweest om uw asielmotieven uiteen te zetten (CGVS, p. 23). Gegeven deze vaststellingen moet redelijkerwijze worden aangenomen dat uw kennis van de Russische taal volstaat om op adequate wijze te kunnen deelnemen aan de asielprocedure.

Voorts beweerde u dat u tijdens uw ontvoering in Kazachstan een hoofdletsel heeft opgelopen waardoor u geheugenproblemen heeft, u zou met name problemen hebben om jaartallen correct weer te geven. Het CGVS merkt allereerst op dat u voor dit letsel of het hieruit voortkomend geheugenprobleem niet het minste begin van bewijs weet te bieden. Meer nog, u geeft zelf aan dat dit gegeven nooit medisch is onderzocht. U weet niet eens welke de medische kwalificatie van dit hoofdletsel zou zijn. Een aannemelijke uitleg waarom u dit letsel en dit geheugenprobleem nooit heeft laten onderzoeken, heeft u niet: u meende dat u hiertoe nooit tijd heeft gehad. Dergelijke uitleg, rekening houdende met het feit dat er ruim drie en een half jaar zijn voorbijgegaan sedert het beweerde geweldfeit (19.04.2019), is ongerijmd. Bijgevolg zij geoordeeld dat uw bewering als zou u ten gevolge van een geweldpleging een geheugenletsel hebben opgelopen, een blote bewering is die u op generlei wijze staven kan. Tenslotte blijkt nergens uit uw persoonlijk onderhoud met het CGVS enige indicatie van een geheugenprobleem. Integendeel zij gewezen op de uitgebreide asielverklaringen die u in het kader van uw persoonlijk onderhoud met het CGVS dd.23.01.2023 heeft afgelegd, waarbij u ten allen tijde in staat bleek om spontaan en met schijnbaar vanzelfsprekende interne samenhang een breed spectrum aan details aangaande tijdsindicaties, kenmerken van personen en objecten, uitspraken en gedachtenbewegingen te reproduceren. Gegeven deze vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat uw geheugenfunctie dusdanig zou zijn aangetast dat een adequate deelname aan de asielprocedure niet mogelijk zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde vervolging te vrezen door niet nader gekende speciale diensten van Kazachstan omdat u hulp had verleend aan Oeigoeren die clandestien uit China waren gevlucht. Er werden echter vaststellingen gedaan die niet toelaten enig geloof te hechten aan de door u beweerde vervolgingsproblematiek.

Zo moet allereerst worden gewezen op diverse tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS. Zo blijkt allereerst dat u ten overstaan van het CGVS verklaard had dat u voor het eerst een clandestiene Oeigoer uit China had geholpen op 05.12.2018 (CGVS, p. 11). De tweede en laatste keer dat u een clandestiene Oeigoer uit China had geholpen was 14 februari 2019. Echter had u in de dd.13.01.2021 op de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS verklaard dat u sedert 2009 clandestiene Oeigoeren uit China had geholpen (CGVS-vragenlijst, p.1). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid (CGVS, p.21), verklaarde u ineens dat u ook voor december 2018 clandestiene Oeigoeren uit China had geholpen, alleen was u in die eerdere periode niet rechtstreeks betrokken bij het transport door en uit Kazachstan: u stelde dat u voorheen op de luchthaven had gewerkt bij de dienst luchtveiligheid en als het voorviel dat Chinese Oeigoeren bij moesten betalen voor een teveel aan bagage, dan schoot u hen dat bedrag voor (CGVS, p.21-22). Deze poging tot verklaring vermag niet te overtuigen. Uit uw verklaringen in de CGVS-vragenlijst blijkt duidelijk dat u het daar had over een continue inspanning om clandestien uit China gevluchte Oeigoeren Kazachstan door te smokkelen. Bovendien had u ook geen aannemelijke uitleg waarom u niet eerder dan bij confrontatie met genoemde tegenstrijdigheid melding te maken van uw gebeurlijke steun aan Oeigoerse reizigers in uw periode als veiligheidsfunctionaris op de luchthaven: u hield het erop dat u vergeten was dit ter sprake te brengen (CGVS, p.22).

Een tweede tegenstrijdigheid betreft de overheidsdienst waarvoor uw ontvoerders luidens hun eigen verklaring zouden hebben gewerkt. Tegenover het CGVS verklaarde u dat deze mannen bij jullie ontmoeting zich hadden voorgesteld als politie (CGVS, p.13). Echter had u verklaard in de dd.13.01.2021 op de DVZ ingevulde CGVSvragenlijst dat uw ontvoerders zich hadden voorgesteld als medewerkers van het Comité voor Nationale Veiligheid (CGVS-vragenlijst, p.1-2). Geconfronteerd met deze

tegenstrijdigheid (CGVS, p. 22), verklaarde u dat u in genoemde vragenlijst de zaken inderdaad zo had voorgesteld omdat u hun uitspraak dat ze tot de politie behoorden, niet geloofde en ervan uitging dat zij in werkelijkheid tot vermoedelijk het Comité van Nationale Veiligheid behoorden. Deze poging tot verklaring is uiteraard ongerijmd. Bij de introductie van genoemde CGVS-vragenlijst werd u immers uitgelegd dat u nauwkeurig zij het kort uw asielmotieven diende uiteen te zetten en dat onware of onjuiste verklaringen voor gevolg kunnen hebben dat uw asielverzoek zou worden verworpen (cfr 'Voorafgaand Advies' van de CGVS-vragenlijst). Dat u niettemin de feiten anders zou hebben voorgesteld om de hierboven aangehaalde reden, houdt dan ook geen steek. Bovendien dient het redelijkerwijs een eenvoudige en weinig tijd in beslag nemende demarche te worden genoemd om van in het begin aan te geven dat men zich weliswaar als politie had voorgesteld maar dat u hieraan geen geloof hechtte. De tegenstrijdigheid is dan ook manifest. Ze is evenzeer zwaarwichtig gezien het hier over de identiteit en het machtsprofiel van uw vervolgers gaat.

Een derde tegenstrijdigheid betreft de verdere vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt na uw ontvoering. Dienaangaande had u tegenover het CGVS nadrukkelijk verklaard dat nadat u onder dwang had toegestemd om informant te worden voor uw ontvoerders, u bij thuiskomst onmiddellijk uw gsm en simkaart had vernietigd. In dit kader verklaarde u ook dat u sedert uw ontvoering nooit telefonisch bent bedreigd (CGVS, p. 17). Echter had u in de dd.13.01.2021 op de DVZ ingevulde CGVS-vragenlijst verklaard dat na uw ontvoering de bedreigingen telefonisch verder gingen (CGVS-vragenlijst, p.2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid (CGVS, p. 22), verklaarde u dat die verwijzing naar telefonische bedreigingen sloeg op de telefonische bedreigingen die uw echtgenote had ontvangen na uw vlucht, en dat deze voorstelling van zaken door u in de CGVS-vragenlijst was ingegeven door de nadrukkelijke wenk dat u bij uw verklaringen op dat moment kort en bondig diende te zijn (CGVS, p.22). Uit uw verklaringen in de CGVS-vragenlijst valt echter duidelijk op te maken dat de telefonische bedreigingen waarvan sprake, chronologisch te situeren zijn vooraleer u de beslissing nam Kazachstan te ontvluchten. Bijgevolg kan het in casu niet hebben gegaan over dreig telefoons die uw echtgenote na uw vlucht zou hebben gekregen. De tegenstrijdigheid is dan ook manifest.

Deze tegenstrijdigheden zijn dusdanig in aantal en ernst dat geen geloof meer kan worden gehecht aan de door u gedane asielverklaringen.

Verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u beweerde ernstige vervolgingsvrees jegens uw land van herkomst wordt gevonden in meerdere vaststellingen van een gedrag door u dat strijdig is met de door u beweerde ernstige vervolgingsvrees ten aanzien van niet nader gekende speciale diensten van uw land van herkomst.

Allereerst zij erop gewezen dat u slechts zeer laattijdig sedert uw (eerste) aankomst in België asiel heeft gevraagd bij de hiertoe bevoegde Belgische instanties. Van personen die beweren nood te hebben aan internationale bescherming, mag nochtans verwacht worden dat zij zich, zo snel als redelijkerwijze mogelijk is, tot de bevoegde instanties wenden, wat u kennelijk hebt nagelaten. Immers, nadat u op 17 augustus 2019 Kazachstan was ontvlucht, en u reeds de volgende dag in België was aangekomen, heeft u slechts op 4 december 2020 een asielverzoek ingediend bij de hiertoe bevoegde Belgische instanties. U meende op dit punt te moeten preciseren dat u eigenlijk zich reeds in november 2020 voor het eerst had gemeld bij de Belgische asieldiensten (CGVS, p.7), maar wat hier ook van zij, vast staat dat uw asielverzoek abnormaal laat na uw aankomst in België werd ingediend, in die mate dat deze vaststelling afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde ernstige vervolgingsvrees jegens uw land van herkomst. Bevraged over deze opmerkelijke laattijdigheid, stelde u dat u lange tijd de hoop koesterde dat uw probleem zich zou oplossen waardoor u naar Kazachstan zou kunnen terugkeren maar dat deze hoop werd teniet gedaan toen op 19 oktober 2020 bleek dat uw vervolgers opnieuw naar uw vrouw hadden gebeld om u te vinden (CGVS, p. 7); u had zich verder ook in het Antwerpse laten influisteren dat het beter zou zijn indien u samen met uw gezin uw asielverzoek zou indienen, zo niet zouden uw echtgenote en u verschillende procedures doorlopen en dat zou het proces bemoeilijken (CGVS, p.10). Deze pogingen tot verklaring door u zijn niet pertinent. De redenering als zou u letterlijk aan de andere kant van het Euraziatisch werelddeel gaan wachten – gedurende meer dan anderhalf jaar en met een kwetsbare verblijfssituatie – en hopen dat uw tegenstanders u zouden vergeten, staat haaks op de door u beweerde ernstige vervolgingsvrees jegens niet nader gekende speciale diensten van de Kazachse overheid. Ook de u ingefluisterde slechte raad als zou het beter zijn te wachten tot u samen met uw gezin zou kunnen asiel vragen, is niet van aard om uw laattijdige asielverzoek te verantwoorden. Het stond u ten allen tijde vrij betrouwbaar advies in te winnen aangaande de aard en vertrouwelijkheid van de Belgische asielprocedure.

Een volgende ongerijmde handelswijze door uw gezin en u betreft jullie gedrag na jullie verblijf van acht maanden in Turkije (april-december 2021). Immers verklaarde u dat, nadat uw echtgenote in Turkije een telefoonoproep van uw ontvoerders had gehad met de melding dat men wist dat jullie in Turkije zaten, jullie beseft hebben dat jullie vervolgers niet zouden opgeven. Daarop keerden jullie naar Kazachstan terug om daar zo snel mogelijk een nieuw paspoort voor u te regelen en visa voor het hele gezin om op die manier legaal naar de Schengenzone te kunnen reizen en uw asielaanvraag in België verder te gaan zetten (CGVS, p. 8). Dat jullie in de gegeven omstandigheden besloten met het hele gezin terug te keren naar Kazachstan, hierbij gebruik makende van jullie officiële Kazachse paspoorten, houdt geen steek. Dat u zelf daarenboven bij aankomst in Kazachstan bij spoedprocedure een nieuw internationaal paspoort heeft laten aanmaken, is even ongerijmd. Ter zake voerde u als verschoning aan dat u geen andere keuze had dan terug te keren naar Kazachstan omdat het paspoort waarover u in Turkije beschikte, u niet langer toeliet een nieuw visum te verkrijgen om de Europese Unie weer in te reizen (CGVS, p. 20). Daarbij stipte u aan dat u niet rechtstreeks naar Kazachstan bent gevlogen maar dat u naar buurland Kirgizië bent gevlogen om van daar uit met een taxi over land de Kazachse grens over te steken. U verklaarde verder dat u een app had geïnstalleerd waarop u kon nakijken of u in officiële opsporing was door de speciale diensten van Kazachstan. Deze pogingen tot verklaring voldoen echter geenszins. Uw verklaring als zou u via een app hebben kunnen nakijken of u in officiële opsporing bent in uw land van herkomst, is niet relevant. U verklaarde immers elders dat u niet officieel wordt vervolgd, en wel door niet nader genoemde speciale diensten van de Kazachse overheid. U verklaarde letterlijk dat u niet wist welke vervolgende initiatieven u van uw tegenstanders te verwachten heeft (CGVS, p. 20). De arbitrariteit en het gebrek aan voorspelbaarheid van de door u gevreesde vervolging zou u er net van moeten weerhouden terug te keren naar uw land van herkomst. Uw verschonende verklaring dat u niet rechtstreeks naar Kazachstan bent teruggekeerd maar via Kirgizië en over land Kazachstan bent binnengekomen, is evenmin pertinent: gezien u vervolgens in spoedprocedure een internationaal paspoort heeft aangevraagd bij de hiertoe bevoegde overheidsdienst heeft u de Kazachse overheid erop attent gemaakt dat u niettemin terug in het land was, los van de manier waarop u naar Kazachstan zou zijn teruggekeerd. Uw verklaring dat de enige manier om op legale wijze naar België terug te keren een vernieuwing van uw internationaal paspoort zou zijn door een paspoortdienst in Kazachstan zelf, neemt niet weg dat u de mogelijkheid van een legale terugkeer naar uw initiële asielprocedure in België in hoger belang acht dan de risico's die verbonden zijn aan een terugkeer naar uw land van herkomst met contactname met de autoriteiten om uw reistitels te vernieuwen. Bij gebrek aan aannemelijke verklaring waarom u naar uw land van herkomst bent teruggereisd om uw paspoort te vernieuwen, moet de vaststelling van uw terugkeer naar Kazachstan en de vernieuwing van uw Kazachs paspoort bij de hiertoe bevoegde overheid dan ook aanzien worden als een verdere blijk van ongeloofwaardigheid van de door u beweerde ernstige vervolgingsvrees jegens niet nader bepaalde veiligheidsdiensten van uw land van herkomst.

Gezien de hier verzamelde argumenten wordt dan ook geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vervolgingsvrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door uw echtgenote en u neergelegde bewijselementen (Kazachse paspoorten, geboorteaktes, huwelijksakte, rijbewijs, Kazachse identiteitskaart) zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Deze stukken bevatten persoonlijke identiteitsgegevens aangaande uw gezinsleden en u, gegevens die in bovenstaande niet in twijfel worden getrokken.

Ook de door u op 09.03.2023 gecommuniceerde opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud zijn niet van aard de hierboven verzamelde argumenten te beïnvloeden of weerleggen. Het betreft in concreto twee correcties van data in de notities. Deze hebben geen substantiële invloed hebben op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. De vaststellingen in deze beslissing zijn verder ook niet gestoeld op de passages in het gehoorverslag waarop de opmerkingen betrekking hebben, waardoor het bovenstaande vaststellingen niet kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Kazachs staatsburger, afkomstig uit Almaty, Kazachstan. U bent een moslima van Oeigoerse etnische origine. U bent gehuwd met D. S. (O.V. X.XXX.XXX) met wie u vier kinderen heeft, waarvan het jongste, I., in België geboren is, op 08 april 2022.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u uw asielverzoek baseert op dezelfde feiten als werden aangehaald door uw echtgenoot. De door uw echtgenoot verklaarde feiten luiden als volgt:

[...]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit uw verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst dd.14.02.2022, vraag 6) blijkt dat u er de voorkeur aan had gegeven te worden gehoord in het kader van uw asielverzoek door een Protection Officer van het vrouwelijke geslacht. Door een administratieve tekortkoming werd echter voor uw persoonlijk onderhoud dd.23.01.2023 met het CGVS een Protection Officer voorzien van het mannelijke geslacht. Daarom werd door de aangewezen Protection Officer onmiddellijk bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud de mogelijkheid geboden om desgewenst bezwaar te uiten tegen het gegeven dat uw persoonlijk onderhoud zou worden geleid door een mannelijke Protection Officer, met de duidelijke melding dat dit geen enkele invloed zou hebben op de uitkomst van uw asielprocedure. U gaf daarbij aan dat u er geen enkel probleem mee had om uw relaas te doen aan een mannelijke Protection Officer (CGVS, p. 2).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u uw asielverzoek baseert op dezelfde motieven als werden aangebracht door uw echtgenoot D. S. In hoofde van uw echtgenoot wordt een beslissing van weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Bijgevolg dient ook in uw hoofde een gelijksoortige beslissing te worden genomen. De beslissing voor uw echtgenoot werd omstandig gemotiveerd en deze argumenten luiden als volgt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(…)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending van het volgende aan:

- “- Schending van artikels 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62§2 van de wet van 15 december 1980
- Schending van artikel 3 van EHRM
- Schending van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991
- Schending van het twijfelbeginsel bedoeld om de verzoeker om internationale bescherming ten goede te komen

- *Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van de beginselen van goede trouw, voorzichtigheid en zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen*
- *Kennelijke beoordelingsfout*
- *Gedeeltelijke, gedeeltelijke en foutieve lezing van de verklaringen van de verzoekende partij,*
- *Het ontbreken van objectieve informatie over de situatie van de Ugurs minderheid in Kazachstan en de houding van de Kazakse autoriteiten tegenover Kazakse onderdanen van Ugurs afkomst die hulpverlening aan Chinese onderdanen van Ugurs afkomst,*
- *Het ontbreken van inoverwegingname van subjectieve elementen, van in hoofdte van de verzoekende partij, die verband houden met zijn angst voor vervolging”.*

Verzoekers vangen hun betoog aan door te stellen dat de verwerende partij geen enkel objectief rapport heeft toegevoegd met betrekking tot de situatie van de Oeigoerse minderheid in Kazachstan en/of over de beweging(en) die bestaan in Kazachstan om Oeigoeren van China, die slachtoffers zijn van zeer zware repressie door de Chinese autoriteiten, te hulp te komen. Zij verwijzen in dit verband naar het rapport van OFRPA, getiteld *“Les mouvements en lien avec les communautés kazakhes de Chine”*, van 22 mei 2019 dat zij als stuk 3 bij het verzoekschrift voegen. Volgens verzoekers blijkt uit dit rapport enerzijds dat de Kazachse autoriteiten uiterst terughoudend zijn ten opzichte van Chinese onderdanen van Oeigoerse afkomst, om Peking niet voor het hoofd te stoten en anderzijds dat er een groeiend netwerk is van activisten en families in Kazachstan, die zich richten op de benarde situatie van verwanten of *“co-ethnici”* over de grens in Xinjiang en die hulp proberen te bieden aan Chinese onderdanen van Oeigoerse afkomst. Zij besluiten, gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, dat de commissaris-generaal niet op geldige wijze heeft ontkracht dat verzoeker, van Oeigoerse afkomst en Kazachse nationaliteit, hulp verleende aan Chinese onderdanen van Oeigoerse origine, die erin slaagden de grens tussen China en Kazachstan over te steken.

Vervolgens gaan verzoekers in op de overweging van de bestreden beslissingen dat verzoeker bijzonder laattijdig om internationale bescherming verzocht in België. Verzoekers citeren in dit verband uit de proceduregids van het UNHCR waaruit blijkt dat het kan zijn dat verzoekers om internationale bescherming door hun ervaringen bang zijn voor de autoriteiten van hun eigen land, waardoor zij ook wantrouwig kunnen zijn tegenover autoriteiten van andere landen, wat ervoor kan zorgen dat zij bang zijn om alle elementen over hun situatie volledig bloot te leggen voor dergelijke autoriteiten. Zij vervolgen hun betoog door te stellen dat verzoeker *in casu* vóór zijn vlucht uit Kazachstan het slachtoffer was van vervolging door de Kazachse autoriteiten, dit vanwege de hulp aan Chinese burgers van Oeigoerse afkomst, dat hij daarom besloot bij zijn aankomst in België te wachten met het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dat hij pas besloot dit te doen nadat hij besepte dat de problemen met de Kazachse autoriteiten niet minder werden. Zij besluiten dat het, in weerwil van wat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen voorhoudt, niet mogelijk is om te oordelen dat het enkele feit dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend bij de Belgische asielinstanties, de geloofwaardigheid van hun ernstige vrees voor vervolging zou ondermijnen.

Verder hekelen verzoekers in het verzoekschrift dat de verwerende partij hen verwijt dat zij naar Kazachstan terugkeerden om reistitels te regelen om legaal naar Europa te reizen, nadat verzoekster in Turkije een telefoonoproep kreeg van hun vervolgers met de melding dat zij wisten dat zij in Turkije zaten. Verzoekers verwijzen andermaal naar de proceduregids van het UNHCR en citeren in dit verband een passage aangaande het bezit van een paspoort door verzoekers om internationale bescherming. Zij herhalen vervolgens een deel van hun relaas en benadrukken dat zij, om hun toevlucht te kunnen zoeken in België, de beslissing hebben genomen om tijdelijk en zeer discreet terug te keren naar Kazachstan om een nieuw Kazachs internationaal paspoort voor verzoeker en Schengenvisa voor het hele gezin te verkrijgen. Zij verduidelijken dat het tijdens de covid-pandemie zeer ingewikkeld was om de Schengenzone te betreden en de grenscontroles te passeren en dat verzoeker besepte dat hij de correcte documenten nodig had om zijn gezin naar België te kunnen brengen. Volgens verzoekers hadden zij geen andere keuze dan het risico te nemen om terug te keren naar Kazachstan om de nodige documenten te verkrijgen. Verzoeker moest een *“schoon”* paspoort hebben om kans te maken op een visum omdat, indien hij zijn oud paspoort (met zijn oude visa en stempels) zou tonen, hij geen nieuw visum zou kunnen bekomen. Voorts herhalen verzoekers dat zij, om controles te beperken, niet per vliegtuig zijn teruggekeerd naar Kazachstan, maar dat zij naar Kirgizië zijn gegaan en per taxi de grens tussen Kirgizië en Kazachstan zijn overgestoken. Daarnaast wijzen verzoekers op het feit dat verzoeker verklaarde dat hij zijn nieuw internationaal paspoort had verkregen door tussenkomst van een tussenpersoon in Kazachstan, een zekere R., aan wie verzoeker een bepaald bedrag betaalde zodat deze hem dit paspoort met spoed zou geven. Zij vervolgen hun betoog door te stellen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen de geloofwaardigheid van deze verklaring van verzoeker – dat hij tegen betaling

aan een tussenpersoon een nieuw internationaal paspoort verkreeg om potentiële controles van de Kazachse overheid te omzeilen – niet ontkracht. De commissaris-generaal gaat, aldus verzoekers, niet in op de mogelijkheid om dit te doen. Zij voegen hieraan toe dat de verwerende partij geen enkel rapport heeft toegevoegd over corruptie in Kazachstan en citeren in dit verband uit een nieuwsartikel van Figaro van 15 juni 2022 (stuk 4 bij het verzoekschrift). Zij menen dat verzoekers verklaringen op dit punt gestaafd worden door recente objectieve informatie betreffende de welig tierende corruptie in Kazachstan, eveneens bij de openbare besturen. Zij besluiten dat het onjuist is om te stellen, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissingen toch doet, dat door een nieuw Kazachs internationaal paspoort aan te vragen, verzoeker de Kazachse autoriteiten in kennis stelde van zijn terugkeer. Tevens stippen verzoekers nog aan dat zij verklaarden dat verzoeker niet het voorwerp uitmaakte van een officiële vervolgingsprocedure door zijn nationale autoriteiten. Tot slot betogen verzoekers nog dat de bewering van de commissaris-generaal, dat de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn terugkeer naar Kazachstan niet bevredigend zijn, door geen enkel objectief element wordt gestaafd en bijgevolg een duidelijk gebrek aan motivering vertoont.

Verzoekers gaan in een volgend middelonderdeel in op de overwegingen van de bestreden beslissingen waarin wordt gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' vrees vervolgd te worden door niet nader gekende speciale diensten in Kazachstan omwille van de hulp die verzoeker verleende aan Chinese burgers van Oeigoerse etnische afkomst die China ontvluchtten, omdat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vermeende vervolging die hij in dit verband onderging voorafgaand aan zijn vertrek uit Kazachstan.

Ten eerste hekelen verzoekers dat de verwerende partij besluit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde wat betreft de hulp die hij verleende aan Chinese burgers van Oeigoerse afkomst die China waren ontvlucht. Zij verwijzen vooreerst andermaal naar hun betoog aangaande de algemene informatie over hulp die geboden wordt door Kazachen aan Oeigoerse Chinezen die naar Kazachstan konden vluchten. Voorts stellen zij dat verzoeker van bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) aangaf dat hij tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts beknopt de redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen uiteenzetten. Vervolgens citeren verzoekers de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde over de hulp die hij verleende aan Chinese-Oeigoerse vluchtelingen en stellen zij dat verzoeker hier enkel aangaf dat hij sinds 2009 Chinese burgers van Oeigoerse afkomst heeft geholpen, zonder te specificeren welke hulp hij hen sinds 2009 heeft gegeven. Zij voegen hieraan toe dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal een onderscheid maakte tussen de door hem verleende hulp op de luchthaven (betaling van overgewicht bagage) en de door hem verleende hulp op het terrein (ophalen en verbergen van vluchtelingen). Zij besluiten dat verzoekers verklaringen in dit verband geen enkele tegenstrijdigheid bevatten en dat de commissaris-generaal verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op dit punt verkeerd geïnterpreteerd heeft.

Ten tweede gaan verzoekers in op de volgens hen niet bestaande tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen over de overheidsdienst waarvoor zijn ontvoerders zouden hebben gewerkt. Vooreerst citeren verzoekers de verklaringen die verzoeker in dit verband aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal en werpen zij op dat deze verkeerd geïnterpreteerd zijn. Zij verduidelijken dat uit de verklaringen van verzoeker bij het commissariaat-generaal blijkt dat de mannen zich voorstelden als politieagenten, maar dat zij hun badge niet aan verzoeker hebben getoond en dat hij, ondanks het feit dat deze mannen zich voordeden als politieagenten, niet geloofde dat zij van de politie waren en ervan uitging dat ze bij de Commissie voor Nationale Veiligheid hoorden, gelet op de gebeurtenissen die plaatsvonden na deze aanhouding van verzoeker door deze drie mannen.

Tot slot gaan verzoekers in op de verklaringen van verzoeker over de vervolging die hij onderging na zijn ontvoering. Vooreerst citeren verzoekers de verklaringen die verzoeker hieromtrent bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde en stellen zij dat hieruit blijkt dat er na zijn ontvoering telefonische bedreigingen waren en dat ook zijn familieleden bedreigd werden. Zij stellen nog dat de uitleg die verzoeker hierover gaf, volkomen logisch en begrijpelijk is. Zij benadrukken dat verzoeker tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om zijn problemen op een korte en samengevatte manier toe te lichten. Volgens verzoekers is het derhalve duidelijk dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de gelegenheid heeft gehad om, op dezelfde manier als tijdens zijn gehoor bij het commissariaat-generaal, zijn problemen gedetailleerd, nauwkeurig en volledig

toe te lichten. Ook hier ontkennen zij dat er sprake is van een tegenstrijdigheid en gaan zij uit van een verkeerde interpretatie door de verwerende partij.

Verzoekers sluiten hun betoog af met een uitgebreide theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, waarna zij besluiten dat de bestreden beslissingen hier niet aan voldoen.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus, toe te kennen, en in subsidiaire orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog volgend nieuw stuk bij het voorliggend verzoekschrift:

- OFPRA, “*Les mouvements en lien avec les communautés kazakhes de Chine*”, 22 mei 2019 (stuk 3);
- Figaro, “*Corruption : «situation préoccupante» au Kazakhstan, alerte le Conseil de l'Europe*”, 15 juni 2022 (stuk 4).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand

van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavige beroepen, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekers werken niet uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geven zij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

Evenmin verduidelijken verzoekers wat zij bedoelen met de beginselen van “goede trouw” en “voorzichtigheid”, die zij in het verzoekschrift enkel omschrijven als beginselen van behoorlijk bestuur. Zij duiden overigens ook niet aan op welke wijze deze beginselen door de bestreden beslissingen zouden geschonden zijn.

2.3.5. In de mate dat verzoekers de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 aanvoeren, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Kazachstan, te worden vervolgd door niet nader gekende speciale diensten van Kazachstan omdat hij hulp had verleend aan Oeigoeren die clandestien uit China waren gevlucht. Verzoekster baseert haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde feiten die door verzoeker, haar echtgenoot, werden aangehaald.

Blijkens de bestreden beslissingen zijn verzoekers er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, daar geen geloof kan worden gehecht aan de door hen beweerde vervolgingsproblematiek. Vooreerst (i) wijst de commissaris-generaal op verschillende tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal, waardoor geen geloof meer kan worden gehecht aan zijn verklaringen aangaande de vermeende vluchtmotieven. Zo (a) legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de frequentie van hulpaanbieding aan clandestiene Oeigoeren uit China, zijnde twee keer, dan wel continu. Voorts (b) legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de overheidsdienst waarvoor zijn ontvoerders luidens hun eigen verklaring zouden gewerkt hebben en biedt hij aldus geen zicht op de identiteit en het machtsprofiel van zijn vervolgers. Tevens (c) legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de vervolgingsfeiten die hij zou hebben meegemaakt na zijn ontvoering en kan zijn verschoning hiervoor niet worden aangenomen. Daarnaast (ii) kan verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van de beweerde vrees voor vervolging worden gevonden in meerdere gedragsvaststellingen van verzoeker(s) die strijdig zijn met de door hen beweerde vrees voor vervolging. Zo (a) heeft verzoeker slechts zeer laattijdig sedert zijn (eerste) aankomst in België om internationale bescherming verzocht bij de hiertoe bevoegde Belgische instanties. Daarbij komt nog (b) dat de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers' vermeende vrees voor vervolging verder aangetast wordt door verzoekers' gedrag na hun verblijf van acht maanden in Turkije waarbij zij terugkeerden naar hun land van herkomst met het oog op het verkrijgen van identiteitsdocumenten en reistitels. Tot slot (iii) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten en de door hun advocaat overgemaakte opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in het voorliggende verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de

commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

2.3.7.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. Vooreerst oordeelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' vrees te worden vervolgd door niet nader gekende diensten van Kazachstan omdat verzoeker hulp had verleend aan Oeigoeren die clandestien uit China waren gevlucht.

2.3.7.3.1. In dit verband beaamt de Raad in eerste instantie de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers opeenvolgende verklaringen tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal verschillende ernstige tegenstrijdigheden bevatten, waardoor geen geloof meer kan worden gehecht aan de vermeende vluchtmotieven.

2.3.7.3.1.1. Zo legt verzoeker in eerste instantie tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip en de frequentie van de door hem geboden hulp aan clandestiene Oeigoeren uit China. Bij het invullen van het document "vragenlijst CGVS" bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 januari 2021 verklaarde verzoeker dat hij sedert 2009 clandestiene Oeigoeren uit China had geholpen (administratief dossier, "vragenlijst CGVS", punt 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal van 23 januari 2023 verklaarde verzoeker echter dat hij voor het eerst een clandestiene Oeigoer uit China had geholpen op 5 december 2018 en dat de tweede en laatste keer dat hij een clandestiene Oeigoer uit China had geholpen op 14 februari 2019 was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11-12). Wanneer verzoeker hier tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal mee geconfronteerd werd, verklaarde hij ineens dat hij ook vóór december 2018 clandestiene Oeigoeren uit China had geholpen, maar dat hij in die eerdere periode niet rechtstreeks betrokken was bij het transport door en uit Kazachstan. Hij vervolgde dat hij voorheen op de luchthaven had gewerkt bij de dienst luchtveiligheid en dat als het voorviel dat Chinese Oeigoeren bij moesten betalen voor een teveel aan bagage, hij dan het bedrag voor hen voorschoot (*ibid.*, p. 21-22).

Verzoekers trachten in het verzoekschrift voor te houden dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal een onderscheid maakte tussen de door hem verleende hulp op de luchthaven (betaling van overgewicht bagage) voor 2018 en de door hem verleende hulp op het terrein (ophalen en verbergen van vluchtelingen) na 2018, terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel aangaf dat hij sinds 2009 Chinese burgers van Oeigoerse afkomst heeft geholpen, zonder te specificeren welke hulp hij hen sinds 2009 heeft gegeven, en dit omdat hij er opgedragen werd kort en bondig te zijn. Hoewel verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud inderdaad verklaarde dat hij niet alles kon zeggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maakte hij, wanneer hij verduidelijkte over welke onderwerpen hij niet alles kon zeggen, evenwel geen melding van de verschillende activiteiten die hij deed om Oeigoeren die uit China gevlucht zijn te helpen, (*ibid.*, p. 3). In dit verband wenst de Raad te onderstrepen dat hoewel verzoekers gevraagd werd om kort te zijn, hen ook gevraagd werd om alle feiten die hebben geleid tot hun vlucht uit hun land van herkomst uiteen te zetten. Bovendien kan van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het algemeen verklaarde dat hij sinds 2009 hulp bood aan Chinese Oeigoeren, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal initieel verklaarde slechts twee maal hulp te helpen geboden en pas na confrontatie met de tegenstrijdigheid een onderscheid maakte naar gelang de geboden hulp.

Voorts oordeelt de Raad dat verzoekers' betoog in dit verband geenszins weerslag vindt in de administratieve dossiers. Zo stelt de Raad enerzijds vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal spontaan enkel melding maakte van het gegeven dat hij op 5 december 2018 en 14 februari 2019 uit China gevluchte Oeigoeren geholpen had. Het was pas na confrontatie met

zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij melding maakte van zijn gebeurlijke steun aan Oeigoerse reizigers in zijn periode als veiligheidsfunctionaris op de luchthaven. Verzoeker verstrekke ook geen aannemelijke uitleg waarom hij niet eerder dan bij confrontatie met genoemde tegenstrijdigheid melding maakte van zijn gebeurlijke steun aan Oeigoerse reizigers in zijn periode als veiligheidsfunctionaris op de luchthaven. Hij stelde in dit verband enkel dat hij vergeten was dit te vermelden (*ibid.*, p. 22), hetgeen geen ernstig betoog is. Bovendien merkt de Raad op dat uit de neerslag van verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins blijkt dat hij daar enkel verklaarde dat hij sinds 2009 Oeigoeren uit China hielp, zonder te specificeren welke hulp hij hen gaf, al dan niet omdat hij er opgedragen werd kort en bondig te zijn en ongeacht of dit gegeven een verschoning hiervoor zou kunnen bieden. Hij verklaarde er namelijk uitdrukkelijk en ondubbelzinnig dat hij sinds 2009 Oeigoerse vluchtelingen uit China onthaalde aan de grens en hen verder hielp te vertrekken naar een derde land. Uit het document “*vragenlijst CGVS*” blijkt dan ook dat verzoeker het toen op ontegensprekelijke wijze had over een continue inspanning om clandestien uit China gevluchte Oeigoeren Kazachstan door te smokkelen. Deze verklaring valt niet te rijmen met het gegeven dat verzoeker op 5 december 2018 en 14 februari 2019 uit China gevluchte Oeigoeren geholpen zou hebben, noch met het gegeven als zou hij vanaf 2018 Chinees-Oeigoerse vluchtelingen door Kazachstan gesmokkeld hebben, en daarvoor hulp verleend zou hebben aan dergelijke vluchtelingen tijdens zijn periode als veiligheidsfunctionaris op de luchthaven.

In zoverre verzoekers deze pertinente vaststellingen trachten te vergoelijken door te wijzen op het gegeven dat hen bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om kort te zijn, wenst de Raad te herhalen dat hoewel verzoekers gevraagd werd om kort te zijn, hen ook gevraagd werd om alle feiten die hebben geleid tot hun vlucht uit hun land van herkomst uiteen te zetten. Bovendien kan van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, zo weze herhaald, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor de pertinente, draagkrachtige en in het administratief dossier steun vindende tegenstrijdigheid aangaande een essentieel element van het ten berde gebrachte vluchtrelaas.

2.3.7.3.1.2. Een tweede, eveneens ernstige, tegenstrijdigheid kan vastgesteld worden in verzoekers opeenvolgende verklaringen over de overheidsdienst waarvoor zijn ontvoerders luidens hun eigen verklaring zouden gewerkt hebben en aldus over de identiteit en het machtsprofiel van de vervolgers.

In dit verband merkt de Raad, in navolging van de verwerende partij, op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde dat zijn ontvoerders zich bij hun ontmoeting hadden voorgesteld als politie (*ibid.*, p. 12-13), terwijl hij bij het invullen van het document “*vragenlijst CGVS*” specifiek verklaarde dat zijn ontvoerders zich hadden voorgesteld als medewerkers van het Comité voor Nationale Veiligheid (administratief dossier, “*vragenlijst CGVS*”, punt 3.5), hetgeen bevreemdend overkomt. Wanneer verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geconfronteerd werd met deze toch wel aperte tegenstrijdigheid inzake de identiteit van zijn vervolgers, verklaarde hij dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de zaken inderdaad zo had voorgesteld omdat hij de uitspraak van zijn ontvoerders, dat ze tot de politie behoorden, niet geloofde en ervan uitging dat zij in werkelijkheid tot het Comité van Nationale Veiligheid behoorden. In het verzoekschrift betogen verzoekers dat uit de verklaringen die verzoeker bij het commissariaat-generaal aflegde, blijkt dat de mannen zich voorstelden als politieagenten, maar dat zij hun badge niet aan verzoeker hebben getoond en dat hij, ondanks het feit dat deze mannen zich voordeden als politieagenten, het niet geloofde dat zij van de politie waren en ervan uitging dat ze bij de Commissie voor Nationale Veiligheid hoorden, gelet op de gebeurtenissen die plaatsvonden na deze aanhouding van verzoeker door deze drie mannen.

De Raad stelt vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal, zowel vóór als na de confrontatie met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde dat zijn ontvoerders zeiden dat ze van de politie waren, maar dat hij dit niet geloofde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 15, 22). Pas na de confrontatie met zijn verklaringen van bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dat hij vermoedde (en later 100 % zeker wist) dat zij tot het Comité van Nationale Veiligheid behoorden. In ieder geval (indien verzoeker niet geloofde dat zijn ontvoerders van de politie waren, vermoedde dat zij tot het Comité van Nationale Veiligheid behoorden of wist dat zij hiertoe behoorden, ondanks dat zij zich als politie

voorstelden), verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn ontvoerders zich hebben voorgesteld als behorende tot het Comité van Nationale Veiligheid en maakte hij nergens melding van het gegeven dat zij zich voorstelden als mensen van de politie, maar dat hij vermoedde (of wist) dat zij in werkelijkheid behoorden tot het Comité van Nationale Veiligheid. Gelet op het voorgaande, legt verzoeker aldus wel degelijk in dit verband tegenstrijdige verklaringen af. De commissaris-generaal stelt terecht dat dit om een zwaarwichtige tegenstrijdigheid gaat, gezien het hier over de identiteit en het machtsprofiel van hun vervolgers gaat.

2.3.7.3.1.3. Tot slot legt verzoeker nog tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen af over de vervolgingsfeiten die hij zou hebben meegemaakt na zijn ontvoering. De bestreden beslissingen overwegen in dit verband terecht het volgende:

“Dienaangaande had u tegenover het CGVS nadrukkelijk verklaard dat nadat u onder dwang had toegestemd om informant te worden voor uw ontvoerders, u bij thuiskomst onmiddellijk uw gsm en simkaart had vernietigd. In dit kader verklaarde u ook dat u sedert uw ontvoering nooit telefonisch bent bedreigd (CGVS, p. 17). Echter had u in de dd.13.01.2021 op de DVZ ingevulde CGVS-vragenlijst verklaard dat na uw ontvoering de bedreigingen telefonisch verder gingen (CGVS-vragenlijst, p.2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid (CGVS, p. 22), verklaarde u dat die verwijzing naar telefonische bedreigingen sloeg op de telefonische bedreigingen die uw echtgenote had ontvangen na uw vlucht, en dat deze voorstelling van zaken door u in de CGVS-vragenlijst was ingegeven door de nadrukkelijke wenk dat u bij uw verklaringen op dat moment kort en bondig diende te zijn (CGVS, p.22). Uit uw verklaringen in de CGVS-vragenlijst valt echter duidelijk op te maken dat de telefonische bedreigingen waarvan sprake, chronologisch te situeren zijn vooraleer u de beslissing nam Kazachstan te ontvluchten. Bijgevolg kan het in casu niet hebben gegaan over dreig telefoons die uw echtgenote na uw vlucht zou hebben gekregen. De tegenstrijdigheid is dan ook manifest.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier van verzoeker. In het verzoekschrift komen verzoekers niet verder dan het volharden in verzoekers verklaring dat hij het bij de Dienst Vreemdelingenzaken in dit verband had over de telefonische bedreigingen aan het adres van zijn vrouw, maar dat hij dit niet zo verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij er kort en bondig diende te zijn. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat deze verklaringen geen weerslag vinden in het administratief dossier. Uit de neerslag van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers duidelijk dat de telefonische bedreigingen waarover verzoeker sprak zich situeerden vóór zijn vertrek uit Kazachstan (administratief dossier, “vragenlijst CGVS”, punt 3.5). De telefonische bedreigingen waarover verzoeker sprak tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, die aan zijn echtgenote geadresseerd waren, speelden zich dan weer af na zijn vertrek uit Kazachstan (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9). Verzoeker slaagt er aldus evenmin in ook deze tegenstrijdigheid te verklaren, laat staan weerleggen.

2.3.7.3.2. Benevens de hierboven besproken ernstige tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van de door verzoekers beweerde vrees voor vervolging nog verder ondermijnd door meerdere gedragsvaststellingen van verzoeker(s) die strijdig zijn met de door hen beweerde vrees voor vervolging.

2.3.7.3.2.1. Zo kan vooreerst worden vastgesteld dat verzoeker slechts zeer laattijdig sedert zijn (eerste) aankomst in België om internationale bescherming heeft verzocht bij de hiertoe bevoegde Belgische instanties. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker, nadat hij op 17 augustus 2019 Kazachstan ontvluchtte en de volgende dag in België aankwam, slechts op 4 december 2020, en dus meer dan een jaar na aankomst, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend bij de hiertoe bevoegde Belgische instanties. Hij meende tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal op dit punt te moeten preciseren dat hij eigenlijk zich reeds in november 2020 voor het eerst had gemeld bij de Belgische asieldiensten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7). Wat hier ook van zij, kan niets anders dan worden vastgesteld dat verzoeker wel heel lang talmde om na zijn aankomst in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De Raad stipt aan dat van personen die beweren nood te hebben aan internationale bescherming en die daarom hun land van herkomst hebben ontvlucht, mag worden verwacht dat zij zich, zo snel als redelijkerwijze mogelijk is, tot de bevoegde instanties wenden. Dat verzoeker dit klaarblijkelijk niet deed, en zijn verzoek om internationale bescherming dermate laat indiende, doet bijgevolg wel degelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gezamenlijk voorgehouden ernstige vervolgingsvrees jegens het land van herkomst.

Wanneer verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal bevraagd werd naar deze opmerkelijke laattijdigheid, verklaarde hij dat hij lange tijd de hoop koesterde dat zijn probleem zich

zou oplossen waardoor hij naar Kazachstan zou kunnen terugkeren, maar dat deze hoop teniet werd gedaan toen op 19 oktober 2020 bleek dat zijn vervolgers opnieuw naar zijn vrouw hadden gebeld om hem te vinden (*ibid.*, p. 7, 9). In het verzoekschrift citeren verzoekers in dit verband uit de proceduresgids van het UNHCR waaruit blijkt dat het kan zijn dat verzoekers om internationale bescherming door hun ervaringen bang zijn voor de autoriteiten van hun eigen land, waardoor zij ook wantrouwig kunnen zijn tegenover autoriteiten van andere landen, wat ervoor kan zorgen dat zij bang zijn om alle elementen over hun situatie volledig bloot te leggen voor dergelijke autoriteiten. Zij vervolgen hun betoog door te stellen dat verzoeker *in casu* vóór zijn vlucht uit Kazachstan het slachtoffer was van vervolging door de Kazachse autoriteiten, dat hij daarom besloot bij zijn aankomst in België te wachten met het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dat hij pas besloot dit te doen nadat hij besepte dat de problemen met de Kazachse autoriteiten niet minder werden.

De Raad stelt vast dat uit het gegeven dat verzoeker naar België kwam toen hij Kazachstan ontvluchtte omdat hij er vervolgd zou worden door de autoriteiten, kan afgeleid worden dat verzoeker wel een zeker vertrouwen heeft in de Belgische autoriteiten. Het gaat dan ook niet op te stellen dat verzoeker, die naar België vlucht en hier geruime tijd verblijft voordat hij zijn verzoek om internationale bescherming indient, pas na meer dan een jaar om internationale bescherming verzocht uit schrik voor de Belgische autoriteiten, nadat hij in Kazachstan door de Kazachse autoriteiten zou vervolgd worden. Bovendien valt ook niet in te zien waarom verzoeker plots geen schrik meer zou hebben van de Belgische asielinstanties, waardoor hij wel een verzoek om internationale bescherming durfde in te dienen, omdat hij besepte dat de problemen met de Kazachse autoriteiten niet minder werden. Volgens verzoekers' logica in het verzoekschrift zou het vertrouwen in de Belgische autoriteiten dan juist nog meer moeten afnemen. De Raad beaamt in dit verband voorts de pertinente overweging van de commissaris-generaal dat de redenering als zou verzoeker letterlijk aan de andere kant van het Euraziatisch werelddeel gaan wachten – gedurende meer dan anderhalf jaar en met een kwetsbare verblijfssituatie – en hopen dat zijn tegenstanders hem zouden vergeten, haaks staat op de door hem beweerde ernstige vervolgingsvrees jegens niet nader gekende speciale diensten van de Kazachse overheid.

Verder verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij zich in het Antwerpse had laten influisteren dat het beter zou zijn indien hij samen met zijn gezin zijn verzoek om internationale bescherming zou indienen, zo niet zouden verzoekster en hem verschillende procedures doorlopen en dat zou het proces bemoeilijken (*ibid.*, p. 10). De Raad merkt op dat het volgen van advies van derden geen verschoning kan bieden in dit verband en hij kan zijn danig lang talmen niet afwentelen op derden. Het stond verzoeker overigens te allen tijde vrij betrouwbaar advies in te winnen aangaande de aard en vertrouwelijkheid van de Belgische procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal nog laat uitschijnen dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende bij aankomst in België omdat hij zijn gezin niet kon laten overkomen en hij twijfelde om terug te keren (*ibid.*, p. 7, 9), merkt de Raad op dat dit geenszins kan verklaren waarom verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende. Vooreerst zou het indienen van een verzoek om internationale bescherming juist kunnen bevorderen dat zijn gezin zou kunnen overkomen naar België en zou kunnen vermijden dat hij terug naar Kazachstan zou moeten om bij hen te zijn. Verzoekers afweging, dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende omdat hij twijfelde naar Kazachstan terug te keren, ook al was dit om bij zijn gezin te zijn dat hij niet zou hebben kunnen overbrengen naar België, doet bovendien juist verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekers voorgehouden vrees, daar dit zou betekenen dat verzoeker zou terugkeren naar (en bij zijn gezin zou blijven) in een land waar zij beweren een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

2.3.7.3.2.2. Daarnaast wordt de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers' vermeende vrees voor vervolging verder aangetast door verzoekers' gedrag na hun verblijf van acht maanden in Turkije. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terdege als volgt overwogen:

"Immers verklaarde u dat, nadat uw echtgenote in Turkije een telefoonoproep van uw ontvoerders had gehad met de melding dat men wist dat jullie in Turkije zaten, jullie beseft hebben dat jullie vervolgers niet zouden opgeven. Daarop keerden jullie naar Kazachstan terug om daar zo snel mogelijk een nieuw paspoort voor u te regelen en visa voor het hele gezin om op die manier legaal naar de Schengenzone te kunnen reizen en uw asielaanvraag in België verder te gaan zetten (CGVS, p. 8). Dat jullie in de gegeven omstandigheden besloten met het hele gezin terug te keren naar Kazachstan, hierbij gebruik makende van jullie officiële Kazachse paspoorten, houdt geen steek. Dat u zelf daarenboven bij aankomst in Kazachstan bij spoedprocedure een nieuw internationaal paspoort heeft laten aanmaken, is even ongerijmd."

Verzoekers wijzen in het verzoekschrift andermaal op de proceduregids van het UNHCR en citeren in dit verband een passage waarin wordt gesteld dat het feit dat een verzoeker om internationale bescherming een paspoort bezit van zijn land van herkomst dat hij is ontvlucht, niet altijd een indicatie is voor het gebrek aan een vrees voor vervolging. De Raad merkt op dat er in deze geenszins wordt geoordeeld dat er afbreuk wordt gedaan aan de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers' vrees voor vervolging louter en alleen omdat zij in het bezit van een Kazachs paspoort België zijn binnengekomen. Het is het geheel van het gedrag dat zij stelden na hun verblijf van meer dan acht maanden in Turkije – met inbegrip van een terugreis naar Kazachstan met hun Kazachs paspoort en het aanvragen van een nieuw internationaal paspoort voor verzoeker bij de Kazachse autoriteiten – op basis waarvan tot deze conclusie gekomen wordt.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoeker en in het verzoekschrift tracht(en) verzoeker(s) het opmerkelijk gedrag op verschillende manieren te verschonen.

Ten eerste stelt verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij geen andere keuze had dan naar Kazachstan terug te keren omdat het paspoort waarover hij in Turkije beschikte, hem niet langer toeliet om een nieuw visum te verkrijgen om de Europese Unie weer in te reizen (*ibid.*, p. 20). In het verzoekschrift herhalen verzoekers een deel van hun relaas en benadrukken zij dat zij, om hun toevlucht te kunnen zoeken in België, de beslissing hebben genomen om tijdelijk en zeer discreet terug te keren naar Kazachstan om een nieuw Kazachs internationaal paspoort voor verzoeker en Schengenvisa voor het hele gezin te verkrijgen. Zij verduidelijken dat het tijdens de covid-pandemie zeer ingewikkeld was om de Schengenzone te betreden en de grenscontroles te passeren en dat verzoeker beseftte dat hij de correcte documenten nodig had om zijn gezin naar België te kunnen brengen. Volgens verzoekers hadden zij geen andere keuze dan het risico te nemen om terug te keren naar Kazachstan om de nodige documenten te verkrijgen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoekers' verklaring, dat de enige manier om op legale wijze naar België terug te keren een vernieuwing van verzoekers internationaal paspoort zou zijn door een paspoortdienst in Kazachstan zelf, niet wegneemt dat zij de mogelijkheid van een legale terugkeer naar verzoekers initiële procedure tot het bekomen van internationale bescherming in België in hoger belang achten dan de risico's die verbonden zijn aan een terugkeer naar hun land van herkomst met contactname met de autoriteiten om zijn reistitels te vernieuwen.

Ten tweede wijzen verzoekers er in het verzoekschrift op dat verzoeker nooit het onderwerp was van een officiële vervolgingsprocedure. In dit verband merkt de Raad op dat er desalniettemin toch redelijkerwijze van kan uitgegaan worden dat de speciale diensten die verzoekers vrezen op de hoogte zouden worden gebracht door de andere diensten van de Kazachse autoriteiten die kennis hebben van verzoekers' terugkeer en de aanvraag voor een nieuw internationaal paspoort voor verzoeker.

Ten derde trachten verzoekers de terugkeer naar Kazachstan te verschonen door te wijzen op voorzorgsmaatregelen die zij hadden genomen om de impact van hun terugkeer te beperken. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud stipte verzoeker in dit verband vooreerst aan dat zij niet rechtstreeks naar Kazachstan zijn gevlogen, maar dat zij naar buurland Kirgizië zijn gevlogen om van daaruit met een taxi over land de Kazachse grens over te steken (*ibid.*, p. 20). De commissaris-generaal oordeelt terecht dat deze verschoning niet pertinent is. Gezien verzoeker vervolgens in spoedprocedure een internationaal paspoort heeft aangevraagd bij de hiertoe bevoegde overheidsdienst, heeft hij de Kazachse overheid erop attent gemaakt dat hij niettemin terug in het land was, los van de manier waarop hij naar Kazachstan zou zijn teruggekeerd. Ook over verzoekers verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat hij een *app* had geïnstalleerd waarop hij kon nakijken of hij in officiële opsporing was door de speciale diensten van Kazachstan, oordeelt de verwerende partij terecht dat dit niet relevant is. In dit verband verwijst de Raad, in navolging van de verwerende partij, naar verzoekers verklaringen dat de niet nader genoemde diensten hem niet officieel vervolgen en dat hij niet wist welke vervolgende initiatieven hij van zijn tegenstanders te verwachten heeft (*ibid.*, p. 20).

Daarnaast wijzen verzoekers in het verzoekschrift in dit verband nog op het feit dat verzoeker verklaarde dat hij zijn nieuw internationaal paspoort had verkregen door tussenkomst van een tussenpersoon in Kazachstan, een zekere R., aan wie verzoeker een bepaald bedrag betaalde zodat deze hem dit paspoort met spoed zou geven, hetgeen door de commissaris-generaal niet werd ontkracht. De Raad oordeelt dat, zelfs indien verzoeker tegen betaling van een tussenpersoon zijn internationaal paspoort via een spoedprocedure zou verkregen hebben, de Kazachse autoriteiten toch nog steeds zouden weten dat verzoeker een paspoort aanvroeg (zij het niet persoonlijk) en dat verzoeker nog steeds persoonlijk – zij het beperkt – betrokken zou zijn geweest bij het verkrijgen van zijn internationaal paspoort. Zo verklaarde hij dat hij zelf wel binnen is gegaan bij de bevoegde dienst om zijn foto te laten trekken. Ondanks dat

verzoeker dus met een tussenpersoon zou gewerkt hebben om via een spoedprocedure zijn internationaal paspoort te bekomen, wisten de bevoegde autoriteiten dat hij deze reistitel had aangevraagd en wisten zij dat hij in het land was. In deze wordt geenszins betwist dat het mogelijk is om in Kazachstan tegen betaling via een tussenpersoon een paspoort te verkrijgen, waardoor verzoekers' verwijzing naar algemene informatie over corruptie in Kazachstan elke relevantie mist.

De Raad besluit dat, bij gebrek aan een aannemelijke verklaring waarom verzoekers naar hun land van herkomst zijn teruggereisd om verzoekers internationaal paspoort te vernieuwen, de vaststelling van hun terugkeer naar Kazachstan en de vernieuwing van het internationaal paspoort van verzoeker bij de hiertoe bevoegde overheid dan ook aanzien moet worden als een verdere blijf van ongeloofwaardigheid van de door verzoekers' voorgehouden vrees voor vervolging jegens niet nader bepaalde veiligheidsdiensten van hun land van herkomst.

2.3.7.3.3. In het verzoekschrift betogen verzoekers nog dat de verwerende partij geen informatie bijbrengt over bewegingen in Kazachstan om Oeigoeren die China ontvluchtten te helpen en over de houding van de Kazachse autoriteiten tegenover Kazachse onderdanen (van Oeigoerse afkomst) die hulp verlenen aan Oeigoeren die China ontvluchtten. Zij citeren in dit verband uit een rapport van OFPRA en stellen dat hieruit blijkt dat er een groeiend netwerk is van activisten en families in Kazachstan, die zich richten op de benarde situatie van verwanten of "*co-ethnici*" over de grens in Xinjiang en die hulp proberen te bieden aan Chinese onderdanen van Oeigoerse afkomst.

De Raad merkt eerst en vooral op dat de commissaris-generaal, gelet op het geheel van de bovenvermelde, pertinente vaststellingen, terecht oordeelde dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende hulp aan Oeigoeren die China konden ontvluchten, noch aan verzoekers' vrees voor vervolging omwille hiervan door een niet nader gekende speciale dienst van Kazachstan. Een onderzoek door de commissaris-generaal naar het al dan niet bestaan van een netwerk van activisten in Kazachstan die dergelijke hulp bieden en de houding van de Kazachse autoriteiten tegenover Kazachen die dergelijke hulp aanbieden, drong zich dan ook niet op. Zelfs indien de commissaris-generaal een dergelijk onderzoek zou gevoerd hebben, waaruit zou kunnen blijken dat dergelijke netwerken wel degelijk bestaan en dat zij vervolgd worden door de Kazachse autoriteiten, zou dit geen afbreuk doen aan de – gelet op het bovenvermelde – geheel van pertinente vaststellingen op basis waarvan de commissaris-generaal terdege en terecht concludeerde dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker hulp bood aan uit China gevluchte Oeigoeren, en dat verzoekers omwille hiervan vervolgd zouden worden. Volledig ten overvloede stelt de Raad nog vast dat de informatie die door verzoekers in dit verband in het verzoekschrift geciteerd wordt geenszins melding maakt van het bestaan van een netwerk van (Oeigoerse) Kazachen die Oeigoeren die China ontvluchtten hulp aanbieden, noch van vervolging door de Kazachse autoriteiten van leden van dergelijke netwerken. Deze informatie spreekt enkel over netwerken van Kazachen die hulp bieden aan Kazachen die vastzitten in China en de houding van Kazachstan ten aanzien van het beleid dat China op zijn grondgebied voert ten aanzien van etnische minderheden.

2.3.7.4. In zoverre verzoekers met hun betoog in het verzoekschrift dat de verwerende partij geen objectieve informatie bijbrengt over de situatie van Oeigoeren in Kazachstan, doelen op een vrees voor vervolging bij terugkeer naar Kazachstan omwille van hun Oeigoerse etnie, oordeelt de Raad het volgende.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers tijdens de administratieve procedure nergens melding maakten van een dergelijke vrees voor vervolging. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud van verzoekster voert de advocaat van verzoekers een betoog dat zij, mede gezien het conflict in Oekraïne, denkt dat de situatie van minderheden (met inbegrip van Oeigoeren) in Kazachstan is achteruitgegaan en het niet zeker is dat de situatie niet nog verder zal verslechteren. Dit is een louter hypothetisch en algemeen betoog, en maakt geenszins een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers uit. Bovendien onderstreept de Raad dat uit de door verzoeker geciteerde informatie geenszins blijkt dat Oeigoeren in Kazachstan vervolgd worden. Deze informatie maakt enkel melding van de (neutrale tot positieve) houding ten aanzien van het beleid dat China op zijn grondgebied voert ten aanzien van etnische minderheden, die Kazachstan aanneemt om China niet voor het hoofd te stoten. Hieruit blijkt, in weersprek tot wat verzoekers voorhouden, geenszins dat de Kazachse autoriteiten terughoudend zijn tegenover Chinese Oeigoeren in Kazachstan, laat staan dat Chinese of Kazachse Oeigoeren in Kazachstan vervolgd worden.

2.3.7.5. Verzoekers voeren tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten en de door hun advocaat

overgemaakte opmerkingen bij de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, oordeelt dat deze opmerkingen geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen en dat de door verzoekers neergelegde stukken niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van de door hen gezamenlijk voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers hun voorgehouden gezamenlijk asielrelaas niet aannemelijk maken.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

2.3.7.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zoverre verzoekers zich op hun gezamenlijk voorgehouden vluchtrelaas zouden beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, merkt de Raad op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan dit relaas geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenwel niet aan dat er heden in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekers kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, worden in aanmerking genomen.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te

stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij geen kennelijke beoordelingsfout worden ontwaard.

2.3.14. Waar verzoekers ten subsidiaire titel vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS